

"Ve kâinata dağınık bütün muhabbetlerin, O'nun esmâ ve sıfâtına karşı verilmiş bir muhabbettir. Sen sû-i istimâl etmişsin. Cezasını da çekiyorsun. Çünkü; yerinde sarf olunmayan bir muhabbet-i gayr-i meşrûanın cezası, merhametsiz bir musîbettir." Muhabbetin kâinata dağıtılması ve bu gayrimeşru muhabbetin musibeti netice vermesi meselesini biraz açıklar mısınız?

Muhabbetin "**kâinata dağınık**" olması; insanın alakadar olduğu bütün eşyaya muhabbet beslemesini ifade eder. Nimeti severken, **Mün'im**'i hatırlayan, mülkü severken **Mâlik-i Hakikî**'yi düşünen; kısacası, mahlukatı severken onların **Hâlık**'ını hatırlayan insan, bu dağınık muhabbetlerini Allah'ın esma ve sıfatına teveccüh ettirmiş olur.

Sevenin de sevilenin de fani olması ve bu imtihan dünyasının insanın bütün zevklerini tatmine kâfi gelmemesi gösteriyor ki, insan bu dünyaya mahlukatı sevmek, zevk ve lezzet almak için gelmemiştir. Kendisine verilen "*nihayetsiz muhabbet kabiliyeti*" ile bütün sıfatları sonsuz kemalde bulunan Allah'ı sevecek, mahlukata da yine O'nun isim ve sıfatlarının tecellileri olarak muhabbet edecek, iman, salih amel, takva ve güzel ahlâk sahalarında mertebeler kat ederek, ebedî saadet diyarı olan cennete göç edecektir.

Muhabbetin yerinde kullanılması ancak böyle gerçekleşir. Bu ise dünya ve âhiret saadetine vesile olur. Aksi hâlde, dünyada istenilen saadete erişilemediği gibi, âhirette de azaba müstahak olunur.